

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

«No trencar la canya esquerdada...»

Em va fer reflexionar molt la frase que l'altre dia em va dir un amic de la presó: «Nosaltres, quan avancem, fem passes de formiga anys i més anys i, amb un esforç que ningú sap, més que qui el fa... però, a l'hora del fracàs o de la recaiguda, la primera passa ja és d'elefant. En un moment perdem tot l'esforç d'anys.»

Potser aquesta reflexió ens aniria bé a tots, però només en aquest món tan visible de delinqüència o d'addiccions és més notori. En aquell moment el meu amic es referia a la reacció que els altres tenen envers ells i la seva conducta. Va venir al cas perquè li vaig preguntar per un noi que no veia al mòdul i que ens havia ajudat a tots molt en el taller que dono.

Em va explicar el que havia passat. Durant uns quants anys ha estat fent favors a tothom, també als funcionaris, perquè portava tota la part d'informàtica. Sempre havia estat lleial i havia fet el que calia. Un dia, però, va caure en la temptació d'aprofitar-se una mica del càrrec. El van enxampar i, malgrat que va demanar mil vegades perdó i va prometre que no ho tornaria a fer més, es va haver de sotmetre al càstig d'aïllament que li va fer perdre tot allò que havia aconseguit amb tant d'esforç.

Algú pot dir que sempre hem de carregar amb les conseqüències del que fem. I és veritat, però, en aquestes situacions límit, no és el mateix que a la vida normal dels que han de lluitar cada dia, com qualsevol persona, per sortir de les dificultats.

Jo em pregunto sovint què hauríem de fer amb les recaigudes esporàdiques dels que

lluiten per la seva reinserció. I me'n vaig a l'Evangeli com en tantes ocasions.

Quan Mateu parla de Jesús com a «servent escollit», es remunta a un text d'Isaïes que el defineix segons el que vam veure en la seva actuació envers els pecadors i els malalts... —en aquells temps identificats— i diu d'Ell: «No trencarà la canya esquerdada, ni apagarà el ble que vacil·la, fins que faci triomfar la justícia. I les nacions posaran l'esperança en el seu nom.»

Ens costa molt no trencar la canya que ja està esquerdada, perquè cal tenir molta cura. Amb aquella que no té cap esquerdada, no té cap mèrit ni cap dificultat, però amb aquella que està a punt de trencar-se, amb la persona que sempre està a punt de caure, la nostra actitud hauria de ser la del servent del Senyor que canta Isaïes. Confesso que, quan el meu amic em va explicar el cas del seu company, no vaig saber què dir. Em va saber molt de greu no poder ajudar-lo perquè estic convençuda que aquesta sensació d'impotència davant dels canvis és tan forta que no s'arregla amb paraules, sinó amb fets.

Poques hores després em vaig sentir com aquell home de la paràbola a qui es perdona el deute gran i que ell no és capaç de perdonar-ne un de més petit. Perquè quan em vaig assabentar de la nova recaiguda i l'engany d'un altre noi, vaig sentir un rebuig tan gran que me'n vaig avergonyir.

Vaig reaccionar a temps de no dir-li res, de moment, tot esperant que la seva actuació i el seu penediment el facin tornar al camí, aquell de passes de formiga, després d'haver-ne fet, potser, un d'elefant.

Zoom

Eduard Brufau

Foto: Agustí Codinachs

Amb motiu dels 25 anys de TV3, el dia 7 de setembre es va celebrar una missa d'aniversari a la basílica del monestir de Montserrat. L'ofici va ser presidit pel pare Hilari Riquer, que va exhortar els responsables de Televisió de Catalunya a continuar informant amb veracitat i qualitat, i a ser un punt de referència. Entre els fidels hi havia diversos treballadors i càrrecs directius de la cadena, entre ells la directora de l'ens, Mònica Terribas.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

Monges

Laia de Ahumada (Barcelona, 1957) ha escrit un llibre titulat *Monges* i editat per Fragmenta Editorial, que recull entrevistes a 20 religioses a partir d'una única pregunta: «Quin és el teu desig més profund?» Estirant aquest fil inicial, Laia aconsegueix treure l'entrellat d'unes biografies, la lectura de les quals és impactant. No em vaig llegir el llibre de manera lineal. Vaig començar per les monges que coneixia personalment i vaig acabar llegint totes les altres. A mesura que avançava en la lectura, queien els tòpics i els estereotips, que són nombrosos pel fet de ser dones, cristianes i religioses, i s'obria la visió d'una maduresa humana i espiritual realment impressionant. Com qualsevol selecció, és discutible la reducció a només 20 o la seva procedència institucional. Però no val la pena perdre el temps en aquest debat, que considero estèril. El ventall d'edats oscil·la entre 42 anys, la més jove, fins als 81 de la més gran del grup. La mitjana de totes 20 és de 66 anys i cinc mesos.

Admiro la llibertat personal de la seva vida i les seves respostes. L'edat i la maduresa són determinants. Mostren de quina manera la fe esperona l'existència, i les impulsa a la valentia i a les opcions d'avantguarda. No hi ha actituds apocades tot i que, com qualsevol persona, experimenten qualsevol sentiment propi del repertori del cor humà: por, dubte, enamorament, abandonament, alegria... La història de la seva vocació té elements bastant comuns, com un entorn familiar i religiós, unes vivències d'adolescència, un rebuig inicial de ser monges, com si es tractés de l'última de les opcions. Altres elements són diferencials, perquè, com escriu santa Teresa de Jesús: «Per molts camins ens mena el Senyor.» Cal ressaltar que la guspira vocacional sorgeix, sovint, en els primers anys d'adolescència. Potser la pastoral s'ho hauria de replantejar per no descuidar unes franges d'edat que poden ser ignorades.

N'admiro la femineïtat, com a autèntica font de riquesa, malgrat que han hagut de lluitar per no veure's engolides per les circumstàncies històriques d'un patriarcat imperant, tant en la societat com en l'Església. Amb la seva vida i les seves respostes, demostren que ser monja no implica abdicar de cap manera de la dignitat personal ni de les característiques de gènere. Encara més, que ha estat una opció d'autorealització a la vegada que de feina pel Regne. Sé que no sempre és o ha estat així. En qualsevol col·lectiu hi ha llums i ombres, i en el seu també. Però el seguiment de Jesús no va mai en detriment de la persona. Si fos així, es demostraria que es tracta d'un peatge cultural antievangèlic o d'una manera equivocada d'entendre la vocació.

N'admiro la valentia de trobar presències inèdites en llocs de frontera. Lluny dels nius segurs o de les moquetes del poder, es fonen amb els pobres i marginats per fer-los arribar el missatge amorós, pastat en la fe i en la seva identificació amb l'evangeli. Moltes vegades, opten per decisions agosarades després d'un llarg discerniment. No hi ha improvisació ni superficialitat, sinó enteniment i diàleg. Quan del fons del seu cor sorgeix una crida, no hi ha manera de silenciar-la.

Ara que els cristians estem mig acomplexats pel fet de ser-ne, en un entorn real i mediàtic no sempre fàcil, fins i tot moltes vegades combatiu, em sento orgullós de pertànyer a l'Església perquè, en el seu si, cristal·litzen vides com aquestes de gran densitat. Sé que hi ha ombres, foscor i, fins i tot, pecat, però sentir el batec d'aquestes 20 religioses, i de moltes més que es podrien afegir en futurs llibres, em lliura dels tòpics per endinsar-me en el misteri amorós de l'acció de Déu. L'espiritualitat d'arrel femenina constitueix una riquesa, de la qual, erròniament, n'hem prescindit massa temps. És hora de reparar aquest oblit.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informe-vos al telèfon: 934 092 810 Fax: 934 092 775,
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 Barcelona
e-mail: publicitat@catcrist.com